

ΑΓΓΛΙΚΗ ΔΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Μ. EDGINTON

## ΠΙΣΤΗ ΩΣ ΤΟ ΤΕΛΟΣ...



Ε το παραμικρό παράπονο των παιδιών της, ή Καίτη έλεγε αυστηρά: «Σας απαγορεύω να εκθράζεστε έτσι για τον πατέρα σας...»  
 "Η: «Νά μη σās ακούσω άλλη φορά να κατηγορήτε τον πατέρα σας! 'Ο πατέρας σας είνε λαμπρός άνθρωπος...»

Καί τὰ παιδιά σώπαιναν. Ήσαν δεκάξη χρόνων καί δέν γνῶρίζαν τόν πατέρα τους. 'Αμφέσβαν γι' αὐτόν καί δέν πίστευαν στά λόγια τῆς μητέρας τους, ὅταν ἐκείνη ἐπέμεινε πῶς μία μέρα θά γύριζε πίσω, κοντά τους.  
 'Η ἀνοιξίς εἶχε ἔρθει πάλι, οἱ πάγοι εἶχαν λυῶ-  
 σει κι' ἀπό μακριά ἀκούγονταν ἡ βοή τοῦ χιμάρ-  
 ρου, πού κυλοῦσε τὰ νερά του.

—Εἶνε ὅρα νά ξεκινηθῇ, ἀγόρι μου! εἶπε ἡ Καίτη. Τί περμένεις; Δέν ἔχεις συναίσθηση τῆς εὐθύνῃ σου, τῶν καθηκόντων σου;

—Γιατί τὸ λές αὐτό, μητέρα; Μήπως δέν σέ βοηθῶ ὅσο μπο-  
 ρῶ! ἀπάντησε τὸ παιδί με παραπονο, ἐνῶ ἀπομακρυνόταν.

Κι' ἄλλῃθια, ἔκανε ὅτι μποροῦσε τὸ καλὸ, γενναῖο παιδί τῆς 'Από δώδεκα χρόνων παιδάκι, πῆγαινε μὲ τὸ ἑλκυθρο—τὰ σκυλιά ἤξεραν τὸ δρόμο—καί περιμένε τὸ βατόρι τῆς 'Εταιρεί-  
 ας Οὐτόσον, σὸ Σίμψον, καί ἀφοῦ φῶρτανε τὸ ἑλκυθρο μὲ προ-  
 μῆθειες, ἐπείστρομε 'ὅσ' ὀν καταυλισμὸ τους. Πρὶν μεγαλώσει ὁ  
 γυιὸς τῆς, ἡ Καίτη πῆγαινε μόνη τῆς, καί τὰ παιδάκια τῆς ἔ-  
 μειναν δυὸ μέρες ὁλομόναχα, φοβισμένα, μέσας σὴν ἀπέραντη χιονοσιμένῃ ἔκτασι.  
 Εἶδε κι' ἐπῆθε ἡ μητέρα τους γιὰ νὰ τὰ μάθῃ νὰ μὴ φοβούνται! Καί ὅταν μεγαλώ-  
 σαν, ἡ Καίτη τοὺς ἔμαθε νὰ διαβάσουν, νὰ γράφουν. Καί τὰ παιδιά ρωτοῦσαν μ' ἀπο-  
 ρία:

—Γιατί, μαννοῦλα, ἐμεῖς ζοῦμε ἐδῶ, μό-  
 νοι μας σὴν ἔρημιᾷ, ἀφοῦ ὑπάρχουν ἀλ-  
 λου πολῖτες, κόσμος, κίνησις! Τί κάνου-  
 με ἐδῶ;

Δέν μποροῦσαν νὰ καταλάβουν τὰ φτω-  
 χὰ, ποιά ἑλπίδα κρατοῦσε αὐτὴ τῇ γυναίκα  
 μακριὰ ἀπὸ τὸν κόσμον, ὁλομόναχη σὲς  
 παγωμένες ἐκτάσεις, μὲ δυὸ παιδιά. "Οχι,  
 βέβαια, τὸ φταχικό σπιτάκι τους μὲ τὸ μι-  
 κρὸ μαγαζί, τὸ μόνο πού ὑπῆρχε σ' αὐτὴ  
 ἐκείνη τὴν περιφέρειαν, κι' ἀπὸ τὸ ὅποιο οἱ  
 ἰθαγενεῖς 'Ερυθρόδερμοι κι' οἱ παραστικοὶ  
 λευκοὶ κυνηγοὶ γουναρικών, προμηθεύον-  
 τισαν καπνὸ, κονισέρβες κι' ἄλλα πρῶχει-  
 ρα πράγματα. Κι' ὅταν τοὺς ἔλεγε πῶς πε-  
 ρίμενε τὸν πατέρα τους, αὐτὰ γελοῦσαν,  
 κι' ἐκείνη τὰ μάλωνε.

Ποῦ ἦταν ἐπὶ τέλους αὐτὸς ὁ πατέρας,  
 τὸν ὅποιο δέν θυμόντουσαν; Γιατί δέν ἐπέ-  
 στρεφε κοντὰ σὴν γυναίκα του, σὰ παιδά  
 του; 'Ισως νὰ εἶχε πεθάνει! Τί περιμέναν;

Μά τῆς Καίτῃς ἡ καρδιά, ἡ πιστὴ καρ-  
 διά, ἔλεγε πῶς μία μέρα θά γύριζε ποντὰ  
 τους καί τότε θάῶλεπαν:

"Α! Καί τώρα αὐτὴ ἡ μέρα πλησίαζε, εἶχε φθάσει, ἀλλὰ δέν  
 τόλμυσε νὰ τὴ πῇ σὰ παιδά τῆς! Ποιὸς ἔξερε, ἔνα ἀπόροπτο  
 ἐμπόδιο, μία καθυστέρησις... γιατί νὰ τὴν εἰρωνεύθουν πάλι!...

"Εξαφνα, ἀκούστηκε ἔξω τὸ ζωηρὸ γαῦσιμα τῶν σκυλλῶν  
 καί τὸ πλατάγισμα τῶν καταικιῶν τῶν νυκτῶν τῆς. 'Η Καίτη  
 βῆκε γιὰ νὰ ξεπροβοδίστῃ τὸ παιδί πού ἔκειντο. Γιατί μία  
 στιγμή ἔβλεπε νὰ τ' ἀγκαλιάσῃ, νὰ τοῦ πῇ πῶς εἶχε λάθει  
 γράμμα ἀπὸ τὸν πατέρα του, πῶς σῶθηκαν τὰ ψέμματα...  
 τὰ βάσανα! Μά πάλι κρατήθηκε! "Οχι! "Ἦταν προτιμότερο νὰ μὴ  
 πῇ τίποτε ἀκόμα! Κι' ἡ Καίτη τὸν ἄφρων νὰ φύγῃ. Δίπλα τῆς,  
 τυλιγμένη σὲ μία χοντρὴ μπερτα, στεκόταν ἡ κόρη τῆς, ἡ Μπέ-  
 μπη, μιά λεπτὴ, ντελικάτη κοπέλλα διδυμὴ μὲ τὸν ἀδελφὸ τῆς.  
 Πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια, εἶχε πάθει ἔνα δυνατό κρουαλόγημα, κι'  
 ἀπὸ τότε τῆς εἶχε μείνει ἕνας ἐνοχλητικὸς βήχας, εἶχε ἀδυνατί-  
 σει, ἦταν χλωμὴ μὲ δυὸ κόκκινες βουλὲς σὸ μάγουλό τῆς.

—Μικροῦλα μου, γιατί σκόπῳθηκες ἀπὸ τὸ κρεῖδῶτι σου; Πῆ-  
 γαινε, νὰ πλαγιαίσῃς... 'Εγώ, ἔχω δουλειά, θά μπογιατίσω τὰ  
 κάγκελα τοῦ φράγτι!

Κι' ἡ Καίτη βοήθησε τὴ μικρὴ νὰ πλαγιαίσῃ, τὴ σκέπασε προ-  
 σκεκτικὰ, καί κατόπιν ἄρχισε νὰ ἐργάζεται. Κοπίσας, μόχθησε ἐ-  
 πὶ ὄρες. "Επρεπε νὰ 'Ἀρτοερ νὰ βρῇ τὸ σπῆτι συγχρισμένο, νοι-  
 κοκυρμένο. Σὲ μία μέρα, δύο, τὸ πολὺ, θά βρισκόταν κοντὰ  
 τους. Θά βρισκόταν κοντὰ τους, ἔπειτ' ἀπὸ δεκαπέντε χρόνια ἀ-  
 πουσίας.

—Θεέ μου! σκεπτόταν ἡ Καίτη, πῶς πέρασε ὁ καιρὸς! Θυμοῦ-

μαι τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου μου, σάν νῆταν χθές. Ναι, τὰ θυμοῦμαι  
 ὅλα! Κι' αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ ἀκόμα: «'Αγαπημένη μου, γαλανο-  
 μάτα μου! μούλεγε. Τὰ μάτια σου μοιάζουν μ' ἕνα κομμάτι τ'  
 οὐρανοῦ!...»

"Ω! Πῶς πάλεψε ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια μόνη τῆς μὲ τὰ παιδά-  
 κια τῆς! Πόσες φορές ἀντιστάθηκε σὲς προτάσεις τῶν λευκῶν  
 κυνηγῶν, τῶν 'Εσκιμῶν, τῶν 'Ερυθρόδερμων! Μά τελευταία  
 εἶχε προσέξει πῶς δέν κύτταζαν αὐτὴν τόσο, ὅσο τῇ Μπέμπη,  
 κι' ἡ Καίτη γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, κρατοῦσε πάντοτε πρῶχειρο,  
 ἕνα μυτερὸ, ἀκονισμένο μαχαίρι, μέσας στο συρτάρι τοῦ τραπε-  
 ζιοῦ!...

"Ἡ Καίτη καθῆσε σὴν ἄκρη τοῦ κρεβάτιοῦ τῆς, πῆρε ἀπὸ τὴν  
 τσέπη τῆς τὸ πολυπόθητο γράμμα, πού τῆς εἶχε φέρει τῆς προά-  
 λης ὁ ἱεραπόστολος τῆς περιφέρειᾶς καί τὸ διάβασε γιὰ ἑκατο-  
 στὴ φορά.

«'Αγαπημένη μου. Θέλω νὰ ἰδῶ τὴ γαλανομάτα μου. 'Εγώ, ὁ ἀνά-  
 ξιος συζυγὸς σου! Νόμισα πῶς ἔβηνε μὲ τὰ παιδά, ὕστερα ἀπὸ τόσο  
 χρόνια πού σ' ἐγκατέλειπα, μά τελευταία τυχαία ἄνωση ἔβαν κυνηγὸ  
 γουναρικών νὰ μιλά γιὰ σένα. 'Ελεγε πῶς ὑπάρχουν γυναῖκες πιστές,  
 ἀφοσιωμένες μέχρι τέλους σὴν ἀγάπη τους. 'Εβρίζ τὸν ἀθλιο—ἐμένα  
 δηλαδή—πού μπόρεσε γι' ἀγῆση μιά τέτοια ἀνεκτίμητη συντροφὸ καί  
 νὰ φύγῃ... Μά καί τὰ πῶ ἀπίθανα πράγματα συμβαίνουν κατὰ φορά.  
 "Ακούσε! Τέσσερα μέλη τῆς οἰκογενείας μου πέθαναν τελευταία κι' ὁ  
 θάνατός τους μὲ κάνει ἰδιοκτητὴ τεραστίας περιουσίας καί λόγῳ τού-  
 ρόζμου. 'Ερχομαι νὰ σās πάρω, γιὰ νὰ ἐπιστρέψω σὴν πατρί-  
 δα, σὴν 'Αγγλία. 'Η γαλανομάτα μου θὰ παραγ-  
 γέλνῃ σὸ ἐξῆς τῆς τοιαύτης τῆς σὸ Παρισι...»

"Ἡ Καίτη σηκώθηκε κι' ἀνοιξε ἕνα παλὸν  
 πορτοῦλο. Δεκαεφτά χρόνια τώρα δέν εἶχε  
 κάνει καινούργιο φόρεμα, αὐτὰ δέν φοροῦ-  
 σε, ἦσαν μπαλωμένα. Μά τὸ νυφικό τῆς ἦ-  
 ταν ὁλοκαινούργιο. Καί τὸ φόρεσε...



"Ἀρσαςε σὸ χέρι  
 τῆς τὸ μαχαίρι...

"Ὁ "Ἀρ-σερ πλησίαζε σὸ τέμα τοῦ ταξεί-  
 διου του. Στὸ μικρὸ ξενοδοχεῖο, σὲς ὁχθές  
 τῆς λίμνης τοῦ Γκρέϊτ-Σλέϊδ, περιμένε  
 τὸ βατόρι. "Απὸ κει ἄρχισε τὸ κακό!... "Ὡς  
 τώρα, ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια, εἶχε ζήσει μὲ  
 βασανισμένη ζωὴ στερήσεων καί κακουχιῶν.  
 Κι' ὅμως κάποτε, πρὶν ἀπὸ χρόνια, ἦταν κα-  
 λομαθημένος! Στὸ ἴδιο ξενοδοχεῖο, μία νῆα  
 περιμένε κι' αὐτὴ τὸ βατόρι.

"Ὅταν τὴν κύτταξε ὁ ξενοδόχος, ἀναστέναν-  
 ζε. "Ἄλλοι δυὸ ταξειδιῶτες, πού ἔτυχε νὰ βρῇ  
 σκωνταί ἐκεῖ, ἀναστέναν κι' αὐτοί, καθὼς τὴν εἶδαν... Τὸ ἴδιο  
 ἔκανε κι' ὁ "Ἀρσερ. 'Ἡ νῆα αὐτὴ ἦταν λεπτοκαμωμένη, ἐξανθὴ.  
 Φοροῦσε ἕνα ταξειδιωτικὸ ταγερὲ κι' ἕνα μεγάλο ψάθινο καπέλ-  
 ο. Τὰ χέρια τῆς ἦσαν περιποιημένα κι' ἀσπρα καί τὰ νύχια τῆς  
 βαμμένα. "Ασφαλῶς, σὲ μία περιφέρειαν χιλίων μιλίων, δέν ὁ-  
 πῆχε δεύτερη γυναίκα μὲ τέτοια ὁμορφὰ χέρια.

"Ἀπάνω σὸ βατόρι ὁ "Ἀρσερ κι' ἡ Ντόρα—ἔτσι τὴν ἔλεγον—  
 γυναικῆκαν. Κανεῖς δέν γνῶριζε αὐτὴ τὴ νῆα, οὔτε ἀπὸ πού ἐρ-  
 χόταν, οὔτε πού πῆγαινε. Μά αὐτὸ δέν τὸν ἐνδιέφερε τὸν "Ἀρ-  
 σερ. Τὴν εἶδε καί τὴν ἀγάπησε! Δέν ἦταν ἡ πρώτη του ἀγάπη.  
 Οἱ ἐυκολοὶ ἔρωτες ἦσαν γι' αὐτὸν ἕνα παιχνιδι. Τοῦ ἄρεσε ἡ  
 ποικιλία! Καί τώρα μάλιστα, πού εἶχε τὸ πορτοφόλι του γεμῆ-  
 τῳ, ἦταν γι' αὐτόν μία ἀπελπίσας νὰ σκέπτεται πῶς μποροῦσε  
 νὰ πληρώσῃ τὸ κέφι του! Σιγὰ-σιγὰ ἡ Ντόρα ἔμαθε ὅλη τὴν ἱ-  
 storia τῆς ζωῆς του. "Ὁ "Ἀρσερ λάντλεϊ ἦταν τώρα λόρδος  
 Ρόζμαουντ!

Τέτοια τύχη! Δέν ἔπρεπε νὰ τὴν χάσῃ! Κι' ἡ Ντόρα, μαθημέ-  
 νη νὰ τυλιγνὴ τοὺς ἀνδρες σὲ δίχτυα τῆς ἀγάπης—μήπως αὐτὸ  
 δέν ἦταν τὸ ἐπαγγελμὰ τῆς!—ἀποφάσισε νὰ ζήσει ἥσυχα, ὡς με-  
 γάλῃ κυρία.

—Γιατί νὰ πᾶς σὴν γυναίκα σου καί σὰ παιδά σου, ἀγαπη-  
 μένη μου; εἶπε ἡ νῆα τρυφερά. Θά ὑποβληθῇς σὲ ἄδικο κόπο, σὲ  
 δυσάρεστες σκηνές... Καλύτερα ν' ἀναθέσῃς τὴ δουλειὰ αὐτὴ σ'  
 ἕναν δικηγόρο. Αὐτὸς θά φροντίσῃ γιὰ τὸ διαζύγιό σου! "Ε-  
 κτός, ἀν θέλῃς νὰ τῆς μιλήσῳ ἐγώ!...

—Γλυκεριά μου, ἔχω ἕνα παράδεινο ἰδιῳμα, ποτὲ δέν εἶπα ψέμ-  
 ματα! Τῆς ἐγράφα πῶς θὰ πάω νὰ τὴν ἰδῶ καί θὰ πάω, ἀδιά-  
 φερο ἀν πρόκειται νὰ τῆς πῶ μιά σκληρὴ ἀλήθεια! "Ἄλλὰ πρέ-  
 πει νὰ κρατήσω τὸ λόγο μου! Κι' ἔπειτα, τώρα πού εἶμαι πλού-  
 σιος, θά τὴν ἀποζημιώσω πλουσιοπάρῳκα!... Βλέπεις, μού  
 σῶθηκες πιστὴ! "Ἦταν μιά φτωγὴ, μὰ φρόνιμη κοπέλλα, ὅταν τὴν  
 πῆρα γυναίκα μου. Κι' ἐγὼ τί ἤμουν; Τίποτε! "Ἐνας τυποτένιος,  
 ἕνας τυχοδιώκτης! Θέλω να ἐκπατριστῶ καί μ' ἀκολουθῇ.  
 Μ' ἀκολουθοῦσε παντοῦ, σάν πιστὸ σκυλί. Κι' ὅταν μεία χιλίε-  
 ς δυὸ περπετεῖες κατασχρῶσαμε σὲς παγωμένες ἐκτάσεις τοῦ  
 Βορρά, θά τὸ πιστέψῃς, ἦταν εὐτυγμένη, γιατί εἶχαμε μιά κα-  
 λῦθα δικὴ μας κι' ἕνα μαγαζάκι. Μετὰ ἕνα χρόνον μού χάρισε ἕ-

να ζευγαρωκι, τὰ διδυμα παιδάκια μου. "Εμεινα δυό χρόνια κοντά τους καί μία μέρα... έφυγα! Σκόπευα νά γυρίσω γρήγορα, μα τ' χρόνια πέρασαν χωρίς νά τό καταλάβω καί τώρα... Θέω μου! Πέρασαν δεκάξη χρόνια από τότε. Κι' ή Καίτη είνε τωρά λαίδη Ρόζμαουντ!...

"Όταν αποβιβάστηκαν, ό "Άρσερ αγόρασε δυό μουλάρια γιά νά εξακολουθήσουν τό δρόμο τους. "Η Ντόρα θά πήγαινε νά τόν περιμένει στό σκίημα τών θεραπευστόλων, ένώ εκείνος θά πήγαινε νά εξακαθαρίσει τήν κατάστασι μέ τήν Καίτη. "Αλλά ή Ντόρα έ-πωφελήθηκε τής άργοπορίας του "Άρσερ, του όποιου κόπηκε τό λουρί τής σέλλας του μουλариου, κι' άπαράτηρητα άπομακρύνθηκε. "Εστριψε δεξιά, κι' έσπευσε στήν καλύβα που διακρινόταν μακριά. Δέν είχε πετৌθηι στόν "Άρσερ καί σκέφθηκε νά πάη μόνη της! "Ο "Άρσερ, άπασχολημένος με τήν έπισκευή τής σέλλας, δέν πρόσεξε τή κατεύθυνσι που είχε πάρει ή νέα.

"Η Καίτη είχε φορέσει μία μεγάλη ποδιά, πάνω από τό μεταξωτό φόρεμά της καί προσπαθούσε ν' άνοίξει κάποιο κουτί κονσέρβας, όταν ή Ντόρα μπήκε ξαφνικά στό δωμάτιο. "Ήταν ή πρώτη γυναίκα, που έβλεπε μετά δεκάξη χρόνια.

— Καλή μέρα, μίσος Λάντλεϊ, είπε ή νέα. "Ήρθα γιά νά σās πō κατ'ι σπουδαί! "Ο άνδρας σας κι' έγώ άγαπώμαστε τρελλά καί φυσικά τίποτε δέν θα μās έμποδίση νά παντρευτούμε. "Ο "Άρσερ, φυσικά θα σās άποζημιώσ-ει γενναίως... Δέν έννοω νά σās δίκαιη...

"Η Καίτη, αστασιμένη στήν άρχή, έννοιωσε ξαφνικά ό-λο τό αίμα της ν' άνεβαίνει στό κεφάλι της. Κατόπιν έ-γινε χλωμή σαν νεκρά «—Όποτε—σκέφθηκε—γι' αυτό περί-μενα τόσα χρόνια, γιά νά εί- παρουσιασθώ, μία ξένη καί νά μου πάρη τόν άνδρα μου μέσα από τήν άγκαλιά μου!...

Αυθόρμητα ή Καίτη άνοίξε τό συρτάρι καί τό μαχαίρι που έκρυβε εκεί μέσα, άστραψε στό χέρι της. Για τήν Καίτη, ή ξένη αυτή άντιπροσώπευε όλες τίς γυναίκες, που χρόνια τώρα κρατούσαν τόν άγαπημένο της μακριά της. "Η Ντόρα δέν πρόφθασε νά τελειώσει τήν κουβέντα της. Σάν τίγρις ή Καίτη ρίχτηκε έναντίον της καί βύ-θισε τό μαχαίρι στό στήθος τής ξένης ως τί λαθή... Μά διέφυγε τό έθγαλε καί τό σκούπισε στήν ποδιά της. Κα-τόπιν τράβηξε τό πτώμα τής άγνωσης, μέσα στήν άπο-θήκη, έπλυνε τά χέρια της μέσα σ' ένα κουβά νερό καί έξαμνηπκε άπαθή στο δωμάτιό της γιά νά συγυρισθί...

"Ο "Άρσερ στο διάστημα αυτό, ξεπέζεψε μπροστά στό σπίτι, χωρίς νά ιδή τό άλλο μουλάρι, τό όποιο έβασκε πίσω από τά δένδρα. Βρήκε τήν πόρτα του σπιτιού ά-νοιχτή, έβριζε μία ματιά στό μικρούλα που κοιμόταν στο κρεβάτι, καί κατόπιν άνοίξε τήν πόρτα τής άπο-θήκης, με τή σκέψη πως θά εύρισκε εκεί τή γυναίκα του. "Εκει στήν άκρη βρήκε τή νεκρή. Στάθηκε μία στιγμή σκεπτικός, κατάλαβε τό δράμα που είχε παιχθί κι' άπο-φασιστικά τύλιξε τό πτώμα σε μία κουβέρτα καί τό στε-ρέωσε άπάνω στο μουλάρι, γιά νά τό μεταφέρει άργό-τερα στο δάσος καί νά τό θάψη. Κανείς δέν θα μάθαι-νε τίποτε, θάπνευε τή γυναίκα του καί τά παιδιά του καί έβόεγε!... Μά ή Μαίρα είχε άποφασίσει άλλωδως...

Τή στιγμή που μπήκε στήν τραπεζάρια κι' ή Καίτη, βγαίνοντας από τήν κάμαρά της συναντήθηκε μαζί του, δυό έφιπποι χωροφύλακες ξεπέζαν μπροστά στήν πόρτα. Κυνηγούσαν κάποιον "Ερυθρόδερμο καί ρώτησαν τήν Καίτη μήπως τόν είχε ιδή.

"Η Καίτη, μολοντί μία ώρα προητέρω του είχε πουλήσει κα-πνό, άρνήθηκε πως τόν είχε ιδή. Τότε ό χωροφύλακας είπε πως έπρεπε νά ψάξη, μήπως είχε κρυφτή πουθενά. "Απαθής ή Καί-τη περίμενε! Δέν μίλησε, μόνο τό βλέμμα της ήταν καρφωμένο στόν "Άρσερ, καί τό βλέμμα του άνδρος της έπαιτακτικό, τή δι-έταξε νά αιωρήση...

— "Ω! Τι έγουμε εδώ; φώναξε ό χωροφύλακας. σαν άντίκρυσε τό παράξενο δέμα.

Μέ μία γρήγορη κίνηση, ξεσέκαψε τή νεκρή. "Ο χωροφύλα-κας έσπευσε πίσω στο δωμάτιο, άρπασε τόν "Άρσερ από τόν δ-μο, κι' ό διάλογος που έπακολούθησε ύπηρεξε σύντομος, σα-φής.

—Τ' άνεμά σου—Τζάκ Ρόμψισον!—Τά μουλάρια είνε δικά σου; —Ναι!—Πού κατοικείς; —Στό "Εβουντον!—Ποιά είνε ή νε-κρή; —Ιαί!—Ποιάς τή σκότωση; —Εγώ! — Γιατί; — Μαλώσα-με! — Τό μαχαίρι; —Τό πετάει! — ...Γνωρίζε-τε αυτόν τόν άνδρωπο, μίσος Λάντλεϊ;

Μπροστά στο έπακτικό ρ'έμμα του άν-δρός της, ή Καίτη τράβησε:

—Όχι, κύριε χωροφύλακα, ποτέ δέν τόν εί-χα ιδή ως τώρα!

—Άκούστε, είπε τότε ό "Άρσερ, ένω του περιούσαν τίς χειροπέδες στα χέρια, "Ήρθα έ-δώ γιά νά έξεκουραστώ, καί νά πάω λίγο φα-γητό. "Η κυρία φαίνεται καλή καί ποנוφυξη, έπιτρέψέτε μου νά τής μιλήσω ιδιαίτερος καί νά τής πō τί μπορεί νά κάνη γιά μένα. Προ-

## ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ

### ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— "Όλα τά πολυμικά πλοία τών "Ηνωμένων Πολιτειών είνε έφωδια-σμένα με ταχυδρομικά περιστερά.

—Τά ταχυδρομικά αυτά περιστερά είνε ειδικώς γειτονασμένα καί τά μεταχειρίζονται στίς κρίσιμες στιγμές, όταν δέν ληισυγεί ό σύντα-μος του πλοίου, είτε λόγω βλάβης, είτε λόγω καταστροφής του από τά βλήματα του έχθρου.

—Τό σύστημα αυτό τών ταχυδρομικών περιστεριών εφαρμόστηκε τε-λευταία καί από πολλά πλοία του Γαλλικού στόλου.

—Στήν "Αγγλία, σύμφωνα με μία τελευταία στατιστική, στίς 60 γυ-ναίκες ή 59 άσχολούνται στα οικιακά καί ή μία εργάζεται έξω από τό σπίτι.

—"Η περισσότερες γυναίκες στήν "Αγγλία εργάζονται σε διάφορα έργοστάσια κατασκευής ύφασμάτων.

—Στήν "Αμερική τελευταία ή μηχανική εκκόλλησης πουλιών έπεξετί-θη καί στ' αργά τών στρουθοκαμήλων.

—Πρός τό παρόν ή μηχανική εκκόλλησης τών αυγών τών στρουθο-καμήλων δέν σημειώνει σπουδαία έπιτυχία, ώστόσο όμως θά τελειο-ποιηθί με τόν καιρό.

—Τό χαρτί με τό όποιο κατασκευάζουν τά χαρτονομίσματα, δέν έχει τό ίδιο πάχος σ' όλα τά σημεία τής έμφανείας του.

—Τό ειδικό αυτό χαρτί κατασκευάζεται κατ' αυτό τόν τρόπο γιά νά εξακριβώνεται ή πλαστοτήτ τών χαρτονομισμάτων.

—Ένας Γερμανός μηχανικός απέδειξε ότι τό σίδηρο είνε... δια-φανές.

—"Ο έν λόγω μηχανικός κατόρθωσε νά κατασκευάση μία πλά-κα σιδήρου, πάχους 111.000 τών χιλιοστομέτρων, διά μέσου τής ό-ποίας μπορεί νά διαβή κανείς εύκολώτατα.

—Περισσότερος χάλυβ καταναλώνεται γιά τήν παγκόσμιω πα-ραγωγή πετρελίου, παρά γιά τήν κατασκευή πολεμικών όπλων.

—Στό Βατικανό ύπάρχει, σε διάφορα άγίωματα, χροσός βά-ρους 30 τόννων καί άξιος όχτώ εκατομμυρίων λιρών!...

—Στά διάφορα μεταλλεία τής Νοτίου "Αφρικής εργάζονται 70.000 άνθρωποι.

—Οι έθνικοί ύμνοι τών μεγάλων χωρών είνε μικροί, έν άντι-θέσει με τών μικρών χωρών, οι όποιοι είνε μεγάλοι.

—Παραδείγματος χάριν, ό "Αγγλικός έθνικός ύμνος άποτελεί-ται από 14 στίχους καί ό Γερμανικός από 16.

—"Ο έθνικός ύμνος του Σιάμ άποτελείται από 66 στίχους.

—"Ο μεγαλύτερος εις στίχους έθνικός ύμνος είνε ό τής μικρής Δημοκρατίας του Σάν Μαρίνο.

—Όστόσο άσυναγώνιστος παρμένει ό έθνικός ύμνος τών Κ-νέζων.

—Γιά νά τών διαβή κανείς χρειάζεται μία ολόκληρη μέρα! —Τά είδη τών γραμματισμάτων, τά όποια είνε έν χρήσι σε τίς διάφορες χώρες του κόσμου, άνέρχονται σε 14.826.

—133 είδη γραμματισμών εκδόθηκαν στήν "Αγγλία, ένώ στήν Καναδά, τήν Αυστραλία καί τίς διάφορες "Αγγλικές άποικίες καί προτεκτοράτα της "Αγγλίας εκδόθηκαν 4.068 είδη.

—Τά ισόλογα 10.435 είδη εκδόθηκαν στίς διάφορες άλλες χώ-ρες. "Ήτοι : Στήν Ελβετία 3.665, στήν "Ασία 2.773, στήν "Αφρι-κή 2.436, στήν "Αμερική 4.795 καί σην "Ωκεανία 1.027.

τιμό ν' άνάθεσω σ' αυτήν τίς τελευταίες θελήσεις μου, παρά τίς Ιερέας...

—Άρσήτε τον νά μου μιλήση! είπε ή Καίτη παρα-κλητικά.

—Άκουσε, Καίτη, άγαπημένη μου, είπε ό "Άρσερ, όταν ό χωροφύλακας βγήκε από τό δωμάτιο. Δέν έπαυσα νά σε συλλο-γίζωμαι όλ' αυτά τά χρόνια, μά δέν σπατάληκα πώς με περί-μενες άκόμα! Μονάχα τελευταία τώμαθα, καί γύρισα κοντά σου. Τά παιδιά έχουν άνάγκη από τήν υπέρτα τους, καί πρό πάν-των ή Μπέμπη, που είνε άρρωστη. Γράψε στόν δικηγόρο μου, τόν Κλόουδς, στο Μογριάλ. "Εού έχεις φυλαγμένα όλα τά χαρτιά μας, τά πιστοποιητικά του γάμου μας, τά βαπτιστικά τών παιδι-ων. Με τό θανάτό μου, τό άγόρι μας γίνεται λόρδος Ρόζμουντ. Φύγετε καί πηγαίνετε στήν "Αγγλία. "Εχω χρήματα άπάνω μου, πάρ' τα, δέν μου χρειάζονται πειά!... Καί, Καίτη, μή ποςε σ'α παιδιά πως...

—Τελειώσατε; φώναξε ό χωροφύλακας.

—Ναι!... Σας εύχαριστώ, κυρία μου, που δεχθήκατε ν' άκού-στε τίς τελευταίες θελήσεις μου! είπε ό "Άρσερ δυνατά.

—"Ο Θεός μαζί σου, "Άρσερ! ψιθύρισε ή Καίτη.

"Η Καίτη έβρισε πολύ ώρα, ακίνητη, συλλογισμένη. Συνήλθε μονάχα, όταν άκούστηκε ή εθυσμη φωνή του νιουού της, που έπείσφερε με τό βαρεία φορ-τωμένο έλκυθρο. Συγχρόνως ή Μπέμπη μπή-κε στήν τραπεζάρια.

— "Ω! Λουλουδία βλέπω στο τραπέζι θαρρεί κανείς πως ή μαννούλα περίμενε σήμερα τόν πατέρα! είπαν τά παιδιά καί γέλασαν.

"Η Καίτη σηκώθηκε καί περήφανα, αίστηρά, είπε:

—Σας άπαγορεύω νά μιλάτε άσχημα γιά τόν πατέρα σας! Γιατί, παιδιά μου, ό πατέρας σας είνε... είνε όπτεροχος, θαυμάσιος!...



## ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Η ΠΟΥΔΑΡΑ RADIUM, τής λατρός Κας Χρυσούλας "Ιωαννι-νίδου, που πωλείται εις τά κεντρι-κώτερα καταστήματα τής πόλεως μας, είνε ή μόνη άδωα, λεπτή καί με φυσικά μέσα χροματισμένη, χωρίς τίς τοξικές χροστικές.